

Boodschap van de tweede golf van demonstraties in Iran: het Mullah regime is voorbestemd tot omvallen

Op 11 januari begon een tweede golf van demonstraties in Iran, door studenten in het hart van de hoofdstad van Iran, Teheran. De demonstraties verspreidden zich snel door het land. Tijdens deze opstand mikten de slogans op de Opperste Leider van het regime, Ali Khamenei, en op zijn repressieapparaat, de Revolutionaire Garde (IRGC).

Vanaf het begin van de opstand doelen de demonstranten op de kern van de problemen in Iran, namelijk de religieuze dictatuur en het IRGC. De meest gehoorde slogan van de opstand was “Dood aan de dictator en dood aan Khamenei”. Mensen hebben ook geroepen: “Schaam u, IRGC, laat het land met rust”, en: “IRGC pleegt misdaden, Opperste Leider steunt hen”.

Volgend op de uitschakeling van Qassem Soleimani, commandant van de Quds Strijdkracht van het IRGC, verzamelde de regering een aantal mensen om zijn begrafenis bij te wonen; dat deed ze via het propaganda-apparaat en door gebruik van alle soorten smoezen en bedreigingen. Door deze aanpak heeft het regime zwaar geïnvesteerd op het de indruk wekken dat het de steun van de bevolking genoot. Het regime wilde ook de crimineel Soleimani portretteren als een volksheld. Maar de opstand van de Iraanse bevolking liet zien dat zij niet alleen Soleimani als een moordenaar beschouwen, maar de Opperste Leider van het regime, Khamenei, ook. “Soleimani is een moordenaar, zijn leider is ook een moordenaar” riepen de demonstranten, terwijl zij de posters van Soleimani verscheurden.

Een andere stevige boodschap van de opstand was, dat het Iraanse volk niet enkel het regime als geheel wil omgooien, maar dat het een democratisch en vrij Iran wenst, en zij drukte die wens uit in slogans dat zij liever uitziert naar een vrije en welvarende toekomst dan dat zij omziet. “Dood aan de onderdrukker, zij het de Sjah of de [Opperste] Leider. Noch de slechte, noch de nog ergere”, riepen de demonstranten.

De opstand bevestigde ook de beoordeling van het Iraanse Verzet, dat de opstand van november zou doorgaan totdat het regime valt. De reden van het doorgaan van de opstand is, dat de aspecten en motivatie van de opstand van november nog steeds bestaan en zelfs veel sterker en dringender zijn. Het regime heeft geprobeerd de opstand te onderdrukken middels het vermoorden van 1.500 demonstranten in november 2019, maar het Iraanse volk was niet alleen maar niet meer geïntimideerd daardoor, maar het eiste moedig het opstappen van het regime.

De onbreekbare gedecideerdheid van het volk om het klerikaal regime omver te werpen enerzijds, en de toestand van het regime anderzijds, bevestigen de onvermijdelijke val van het regime. De recente gebeurtenissen hebben aangetoond dat het Mullah regime de balans is kwijtgeraakt. De uitschakeling van Soleimani, in feite de tweede commandant van het regime, en ook van Abu Mahdi al-Muhandis, de ringleider van de Popular Mobilization Force (PMF) in Irak, terwijl de opstand in dat land blijft groeien, hebben ervoor gezorgd dat de strategische diepte van het regime op instorten staat.

Khamenei had herhaaldelijk gewaarschuwd: “Wanneer wij onze frontlinie tegen de vijand op de straten van Irak en Syrië niet kunnen vasthouden, hebben we de vijand te bevechten in de straten van Kermanshah, Hamadan, Teheran, en andere Iraanse steden”. Khamenei ziet nu, dat met de instorting van zijn strategische diepte en met de voortgang van de demonstraties in Iran, hij zijn echte vijand moet bevechten, het Iraanse volk en het Verzet, op de straten van de Iraanse steden.

Het internationale element, dat de afgelopen vier decennia in het voordeel was van de heersende dictatuur, is weggevallen met het falen van het verzoeningsbeleid.

De gemene deler van deze tekens geeft aan dat het regime van de Mullah's op de rand van zijn val staat, en dat het Iraanse volk het koste wat kost omver zal werpen.